

# ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 644. — 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1889 — ΔΕΛΤΑ 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς Ἑστίας ἐν τῇ ὁδῷ Παρθεναγωγείου, ἀριθ. 14 (παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου).

## ΕΣΤΙΑ

### ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Βραβεύθην ὑπὸ τοῦ ἐν Πάριστι Σουλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλλ. σπουδῶν.

### ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ ΙΔ'. — ΑΡΙΘ 696

### ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ — ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΔΙΚΩΝ ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου.

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΑΘΗΝΑΙ — ΤΑ ΑΝΑΦΩΤΙΚΑ ὑπὸ Α. Καρκαβίτσα.

ΔΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ὑπὸ Καρόλου Κρουμβάχερ.

ΜΕΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ ΕΚ ΤΟΥ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ ὑπὸ Ἰζιδωρος.

ΧΑΡΑΛΛΟΣ Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ: διήγημα ὑπὸ Κλ. Ραγκαβῆ.

ΕΠΙ Τῷ ΘΑΝΑΤῷ ΤΟΥ ΧΑΡΙΛΑΟΥ Π. Ποίημα.

ΧΡΟΝΙΚΑ: Γράμματα. — Ἐπιστῆμαι. — Τέχναι. ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: Παγκόσμιος Τηλεγραφικὴ γλῶσσα.

— Πληθυσμὸς τῆς Ρωσσίας.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ: Δύο γλῶσσαι. — Αὐτοκτονία — Μεταξὺ ἐρωτευμένων. — Στατιστικὴ ἀλήθεια.

Οἱ καθυστεροῦντες ἔτι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐκ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἡμετέρων συνδρομητῶν παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι ταύτην ταχέως διὰ τοῦ ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ ἀνταποκριτοῦ ἡμῶν κ. Δ. Βενετοκλέους, ὅπως μὴ διακοπῇ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τῆς Ἑστίας.

## ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

### ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΑ

Τὸ Ἑθνικὸν Πανεπιστήμιον ἀπεφάσισε νὰ καταθέσῃ εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Ἱστορικῆς καὶ ἐθνολογικῆς ἐταιρείας ἱστορικὰ τινα κειμήλια, τὰ ὅποια τηροῦνται νῦν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων τῆς Ἀκαδημαϊκῆς συγκλήτου. Τὰ κειμήλια ταῦτα, ἅτινα εἶχον ἐκτεθῇ καὶ ἐν τῇ Ἐκθέσει τῶν μνημείων τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος τῷ 1884, εἶνε ἡ ἔδρα τοῦ γραφείου τοῦ Κοραΐ καὶ τὸ γραφεῖον αὐτοῦ καὶ ἡ ἀπλὴ τράπεζα, ἐφ' ἧς ἔγραφεν ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος.

— Γενομένων τῶν ἀρχαιρεσιῶν τοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου Παρνασσοῦ ἐξελέχθησαν ἐπίτιμος πρόεδρος αὐτοῦ ὁ κ. Κ. Παπαρρηγόπουλος, τακτικὸς ὁ κ. Σπ. Μπαλάνος, ἀντιπρόεδροι οἱ κ.κ. Ἰω. Βζμβας καὶ Τιμ. Ἡλιόπουλος, γεν. γραμματεὺς ὁ κ. Μ. Π. Λάμπρος, εἰδιοὶ οἱ κ.κ. Γ. Πίσας καὶ Κ. Γαργίλης, ταμίας ὁ κ. Κ. Κουτσαλέζης, ἐπιμελητὴς τῆς Βιβλιοθήκης ὁ κ. Α.Α. Ραγκαβῆς καὶ ἑφορος τῆς Σχολῆς τῶν ἀπώρων παιδῶν ὁ κ. Ἰγν. Μοσχάκης.

— Κατὰ τὴν Ἑφημερίδα τῶν Πατρῶν τὸ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ἀνευρεθὲν ὦδεϊον προβαίνει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν εἰς φῶς, τακτικῶς ἀνασκαπτομένου τοῦ χώρου, ἐφ' οὗ κεῖται. Ἀνεκαλύφθησαν ἤδη ἱκαναὶ αὐτοῦ βαθμίδες καὶ ἐδῶλια, ποῦ μὲν φέροντα ἔγνη μαρμάρου, ποῦ δὲ ὀλίγον τεθραυσμένα, τὴν δὲ τέχνην ὁμοιάζοντα τοῖς ἐδωλίοις τοῦ ἐν Ἀθήναις ὦδεϊου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Τὸ κτίριον εἶνε μεγαλοπρεπὲς καὶ εἰς μέγα ὕψος ἐξικνεῖται, ἀπορὸν δὲ εἶνε πῶς ὁ κ. Στάης οὔτε τὰ μεγαλοπρεπῆ του μαρμάρου περιζώματα ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἅτινα εἶδεν, οὔτε τὸ ὕψος καὶ πάχος τῶν κτιρίων του, οὔτε τὸν Πausanias, ὅστις ἀπέναντι τῆς ἀγορᾶς — ἧς ἡ θέσις εἶνε γνωστὴ ἤδη — τοποθετεῖ τὸ ὦδεϊον τῶν Πατρῶν καὶ ἑξακατήρυσεν αὐτὸ ὡς θέρμας.

— Ἐξεδόθη τὸ 14 τεῦχος τοῦ ἐν Λειψίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς μυθολόγου W. H. Roscher ἐκδιδόμενου «Ἐκτενοῦς λεξικοῦ τῆς ἐλληνικῆς καὶ ῥωμαϊκῆς μυθολογίας» περιέχον τὰ ἄρθρα Hermanubis μέχρι τοῦ Heros. Διεξοδικὰ ἄρθρα ἐν αὐτῷ εἶνε τὰ περὶ Ἑρμανούβεως ὑπὸ Drexlar, περὶ Ἑρμαφροδίτου ὑπὸ P. Herrmann, περὶ Ἑρμοῦ ὑπὸ Roscher, τοῦ πρὸ ἐτῶν ἤδη δημοσιεύσαντος καλλίστην μονογραφίαν περὶ τοῦ θεοῦ τούτου καὶ ὑπὸ Chr. Scherer καὶ περὶ Ἡρώων ὑπὸ Deneken.

— Κατὰ τὴν γενομένην πρόχειρον ἀριθμῆσιν τῶν ἀπογραφικῶν δελτίων, ὁ πληθυσμὸς τῆς πρωτεύουσας μετὰ τῶν περιχώρων, περιλαμβανομένου καὶ τοῦ στρατοῦ, ἀνέρχεται εἰς 107,746, ὑποδιαιρεῖται δὲ εἰς πολίτας κατοίκους τῆς πόλεως 98,536, εἰς στρατὸν 6,138 καὶ εἰς κατοίκους τῶν περιχώρων 3,072.

— Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ἐν Βιέννῃ ἐπιστημονικοῦ συλλόγου (Wissenschaftlicher Club) διωργάνωσεν ἐπιστημονικὴν ἐκδρομὴν εἰς Ἑλλάδα. Τῆς περιουσίας ταύτης θὰ μετὰσχωσιν ἐξήκοντα περίπου πρόσωπα, τὰ μέλη τοῦ συλλόγου, ναυλώσαντες ἐπὶ τούτῳ ἴδιον ἀτμόπλοιοι τῆς ἐταιρείας Δούδ.

— Ὁ ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργὸς τῆς Ἰταλίας λίαν φιλοφρόνως καὶ προθύμως ἀπεδέχθη τὴν περὶ ἐκδικάσεως τῶν προπλασμάτων τοῦ ἀνδριάντος τοῦ στρατάρχου Κολοκοτρώνη πρότασιν καὶ συνέστησεν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν διαπρεπεστάτων τῆς Ἰταλίας καλλιτεχνῶν, ἧτοι τριῶν γλυπτῶν, τῶν κ.κ. Mondevrde γερουσιαστοῦ, Ferrari καὶ Chiaradia τοῦ διασχήμου ζωγράφου Maccari καὶ τοῦ ἀρχιτέκτονος Sacconi, ὅπως ἐκδικάσωσι τ' ἀποσταλέντα ἔργα.

## ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

*Ecloga Leonis et Constantini cum appendice* edidit *Antonius G. Monferratus*. Athenis, typis fratrum Perri 1889 σελ. ιε', 108 εἰς 8<sup>ον</sup>

[Τὸ ἀγγελλόμενον βιβλίον τοῦ κ. Μομφερράτου, ἔκδοσις δηλαδὴ νομικοῦ κειμένου μετὰ πάσης τῆς φιλολογικῆς ἀκριβείας παρασκευασθεῖσα, εἶναι ἴσως μοναδικὸν παρ' ἡμῶν φαινόμενον. Ἡ ἔκδοξίς τῶν νόμων ἐν συντόμῳ γενομένη παρὰ Λέοντος καὶ Κωνσταντίνου τῶν σοφῶν καὶ φιλευσεβῶν βασιλέων ἀπὸ τῶν Ἰουστινιανῶν, τῶν Διέστων, τοῦ Κώδικος, τῶν Νεαρῶν τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ διατάξεων καὶ ἐπιδιορθώσεως εἰς τὸ φιλαρθρωπότερον ἐκτεθεῖσα ἔχει μὲν ἐκδοθῇ ὑπὸ τοῦ σοφοῦ C. F. Zachariae v. Lingenthal, εἰς δὲ νὰ ἀφιεροῖ τὴν νέαν ταύτην ἔκδοσιν ὁ κ. Μ., ἀλλὰ καὶ ἡ νέα αὕτη γενομένη ἀπὸ κώδικος ἀποκειμένου ἐν τῇ Ἑθνικῇ ἡμῶν βιβλιο-

θήκη ὅχι μόνον δὲν εἶναι inutilis ἢ supervacanea, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεῖ τηλαυγέστατον σημεῖον ἐν τῷ βίῳ τῆς καθ' ἡμᾶς νομικῆς ἐπιστήμης. Πλὴν τῆς ἔκλογῆς περιλαμβάνει ὁ Ἀθηναῖκος κώδις καὶ ἄλλαι, περὶ ὧν καθὼς καὶ περὶ τοῦ κώδικος αὐτοῦ γράφει τὰ δέοντα ὁ ἐκδότης ἐν τοῖς λατινιστὶ συντεταγμένοις *Προλεγόμενοις*. Αἱ κριτικαὶ σημειώσεις αἱ δηλοῦσαι τὰς διαφορὰς τῶν γραφῶν τοῦ Ἀθηναῖκου κώδικος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ζ. v. L. καὶ ὅσαι ἄλλαι ἀναφέρονται εἰς τὴν διαφώτισιν τοῦ κειμένου ἢ εἰς τὴν κριτικὴν αὐτοῦ σύστασιν καὶ ἀποκατάστασιν ἐτυμώθησαν ἐν ἐκάστῃ σελίδι ἀπὸ τοῦ κειμένου. Μετὰ δὲ τὸ κείμενον τῆς ἔκλογῆς διαιρούμενον εἰς δεκαοκτὼ τίτλους (σελ. 51) ἔπεται τὸ *Παράρτημα* (Appendix), ὅπως ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Ζ. v. L. (σελ. 53—77) καὶ μετὰ τοῦτο Κεφάλαια κατ' ἐκλογὴν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου (σελ. 79—97). Καὶ τὸ παράρτημα καὶ τὰ Κεφάλαια ἔχουσιν τὰς δευτέρας ὑποσελίδους κριτικὰς ἢ ἄλλας ὡς ἀνωτέρω σημειώσεις. Ἀκολουθεῖ τέλος Γλωσσάριον (σελ. 99—108) τοῦ ὅλου ἔργου. Μετὰ πάσης εἰλικρινείας χαίρεται τὸ γνησιώτατον τοῦτο προῖον τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καὶ δεχόμεθα αὐτὸ ὡς λαμπρὰν ἀφετηρίαν καὶ ἄλλων παρομοίων ἐργασιῶν.]

Στεφ. Ι. Στεφάνου. **Πρὸς ἀποχαιρετισμόν.** Ἐκκλαῆξ, κωμωδία. Ἀθήνησι, τυποῖς Ἀδελφῶν Περρῇ 1889. Τόμ. εἰς 12ον ἐκ σελ. 96. Τιμᾶται δρ. 1 1/2 ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖ τῆς «Ἑστίας».

[Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ λησμονημένη σκηνὴ τοῦ θεάτρου ἤρχισεν ἀπὸ τινος πολλοῦ νὰ ἐλκύη. Ἀν δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐφαρμόζεται, ὡς πανταχοῦ, τὸ εὐαγγελικὸν ῥῆμα «Πολλοὶ μὲν οἱ κλητοί, ὀλίγοι, δὲ οἱ ἐκλεκτοί», οὐχ ἦσαν πρέπει νὰ μὴ ἀποβαρύνωμεν καὶ τὰς ἐνέπιδας πρὸς πλουτισμόν τοῦ συγχρόνου θεάτρου προσπάθειαι. Τοιαύτην ἀγαθὴν ἀπόπειραν ἀποτελοῦσιν αἱ ἐν τῷ κομῳ τούτῳ τοιμίδει περιεχόμεναι δύο κωμωδίαί νεαροῦ συγγραφέως, τοῦ κ. Στεφ. Στεφάνου. Ἡ πρώτη αὐτὸν εἶνε γεγραμμένη ἐμμέτρως καὶ ὁμοιοκαταληκτικῶς, ἐπαγγέλλεται δὲ τὴν εὐτράπελον ἐξεικόνισιν τῶν ἰδεῶν, τῶν ἐπικρατουσῶν εἰς ὠρισμένους κύκλους τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας περὶ γάμου. Τὸ θέμα ἦτο καλὸν — ὅπως ἄλλως ὅλα τὰ θέματα — ὁ περὶ αὐτοῦ δὲ πλεχθεὶς μῦθος οὐχὶ ἀτυχῶς ἐξευρέθη. Δυστυχῶς ἐλλείπει ἡ φυσικὴ καὶ ἀκριβὴς παρατήρησις, ὁ ποιητὴς δ' οὐδαμῶς σχεδὸν κτυπᾷ εἰς τὰ καίρια. Ἡ ἀνάγνωσις τῆς κωμωδίας τοῦ ἀναμνηστικῆς τοὺς θαυμάσιους τοῦ ἐθνικοῦ σκοπευτηρίου, οἱ ὅποιοι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας διηγωνίζοντο χωρὶς νὰ δύνανται νὰ βάλωσιν εἰς τὸ κέντρον. Ἐννοεῖται ὅτι ἐκ τούτου τὰ πρόσωπα τῆς κωμωδίας πάσχουσιν, ὅ,τι ὁ Διογένης σταθεὶς ἀκριβῶς πρὸ τοῦ σκοποῦ, καθ' οὗ ἔβαλλεν ὁ ἀτυχὴς σκοπευτής. Ἐξέρχονται ἄτρωτα τῶν χειρῶν τοῦ κωμωδιογράφου ἐπειδὴ δ' ἡ εὐφυΐα τοῦ ποιητοῦ, διαβλέπουσα τοῦτο εὐκρινῶς, δὲν δύναται νὰ τὸ ἀνεχθῇ, προσπαθοῦσιν εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν νὰ καταφέρωσιν αὐτὰ καθ' ἑαυτῶν τὰς πληγὰς τοῦ γελοίου, τὸ ὅποιον δὲν ἄγνοεῖ βεβαίως ὁ κ. Σ. ὅτι ἀναιρεῖ αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν τῆς κωμωδίας. Ἐν τῷ κωμικῷ ἔργῳ, διὰ τοῦ γελοίου ἐπιτρέπεται εἰς τὸν συγγραφέα νὰ φονεύῃ τὰ πρόσωπά του. Δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως αὐτῷ νὰ τοῖς παρέχῃ τὸ ὅπλον τοῦτο ὅπως αὐτοκτονῶσιν. Ἡμεῖς ἀρνούμεθα ν' ἀποδεχθῶμεν καὶ τὴν ἀλήθειαν σκηνῶν τινων τῆς κωμωδίας «Πρὸς ἀποχαιρετισμόν», ἀναφερομένας εἰς τὰς μεταξὺ μητρὸς καὶ θυγατρὸς σχέσεις. Τοιαύτη διαφθορὰ εἶνε ὑπερτέρα, πολὺ ὑπερτέρα — εὐτυχῶς — ἐκείνης εἰς ἣν ἐξίχθη ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία. Οἱ στίχοι τοῦ κ. Σ. μαρτυροῦσι πολλὴν εὐχέριαν, ἀλλ' εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον παιγνιώδεις. Οὐχὶ δὲ σπανίως ἡ ἐπιζήτησις τῆς πλουσίας ὁμοιοκαταληξίας ἐξωθεῖ αὐτὸν εἰς ἀτοπήματα λίαν καταφανή. Τὸ ἔργον ὅπως δὴποτε εἶνε ἄξιον προσοχῆς, ἐλέγχει δ' εὐφυΐαν ἥτις ἀσκούμενη καὶ λειανομένη, πρὸ πάντων δὲ δυσπιστοῦσα πρὸς τὴν ἰδίαν γονιμότητα, δύναται νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον τῆς. Τὸ δεύτερον ἔργον «Ἐναλλάξ» εἶνε μικρὰ διαλογὴ, ἥτις θὰ ᾗτο καλὴ, ἂν εἶχε διάλογον ζωηρότερον καὶ περισσότερον χρωματισμένον.

Δ. Γ. Κ.]

Δ. Ι. Μάργαρα **Ὀλίγοι στίχοι.** Ἐν Ζακύνθῳ. Τυποῖς Σ. Καψοκεφάλου 1889 8ον σ. 28. [Ὁ ποιητὴς τῶν Ὀλίγων στίχων, ὅπως πάντες οἱ ζακύνθιοι ποιηταί, στιχοῦργεῖ ἐν δημῳδαί γλώσσῃ, τῆς ὁποίας τὴν διαύγειαν βολοῦσιν ἑνιαχοῦ καθαρολογίαι τινές. Ἐχεῖ δὲ καὶ ἀπειρίαν τινα κατὰ τὴν τεχνούργησιν τοῦ στίχου καὶ ἀκαλαισθησίαν εἰς τοὺς τίτλους τῶν ποιημάτων του, ὧν ἐν ἀποκαλῇ: Ἡ δύναμις τοῦ

παρθενικοῦ βλέματος, ἕτερον βαπτίζει: Σὲ μίαν ἄστατη ξαρθύλα, τρίτον εἰς Ὀραίαν Ἰσραηλίδιδα. Ἀφοῦ ἡ γλώσσα τοῦ περιεχομένου εἶνε ἀπλή, δημώδης, διατὶ νὰ μὴ εἶνε σύμφωνοι πρὸς ταύτην οἱ τίτλοι; διατὶ ἡ ξαρθύλα νὰ λέγεται ἄστατη καὶ ἡ Ἰσραηλίδις νὰ μὴ ἀποκαλεῖται ἐκφραστικώτερον μάλιστα Ἐβραιοπούλα; Ἡ δυσαρμονία αὐτῇ μεταξὺ τοῦ τίτλου καὶ τοῦ περιεχομένου ἀπαντᾷ οὐχὶ μόνον ἐν τοῖς ἀνὰ χεῖρας στίχοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλαις ποιητικαῖς συλλογαῖς ἐπτανησίων καὶ ἐνθυμίζει τοὺς ἀπλοικοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, οὔτινες καλοῦνται αἰφνὴς Πλάτωνες καὶ Φωκίωνες. Οἱ στίχοι τοῦ κ. Μάργαρα, ἐπ' ὅσον περιορίζονται εἰς τὸν κύκλον τοῦ αἰσθηματος ἔχουσιν ἀφελῆ τινα χάριν καὶ τόνον ἀληθείας ἐν τῇ ἀτμηλῇ τῶν αὐτῶν περιβολῇ. Ἄλλ' ὁσάκις προσπαθοῦσι ν' ἀρῶσιν εἰς ὕψη φιλοσοφικῶν θεωριῶν ἐκπίπτουσιν εἰς ἀνουσίους πεζολογίας, ὅπως ὁ ἀφηρημένος ἐκείνος ἀστρονόμος ὁ πεσὼν εἰς ξηροπότηραδον ἐνῶν προσητένιζε τὸν οὐρανόν. Ὅπως οἱ στίχοι ὄλων τῶν ποιητῶν τῆς ἀνθοπληθοῦς Ζακύνθου καὶ οἱ στίχοι τοῦ κ. Μάργαρα εἶνε ἀνθοστόλιστοι τὰ ῥόδα καὶ ἡ μοσχιαὶ κομποῦσι πολλὰς αὐτῶν σελίδας, ἀλλὰ τὰς καλλίστας ἴσως στεφανῶναι ἐν χάριτι πλεομένην ἡ λευκὴ ἀγράφηλη χαρίζουσα τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἄρωμα αὐτῆς εἰς τὰς ἐξῆς στροφάς:

#### Ἡ Ἀγράφηλη.

Μὰ γλυκυτάτῃ ἐνθύμῳ  
Στὸ νοῦ μου εὐθὺς προβαίνει,  
Τὴν ἀνθισμένην ἀγράφηλη  
Στοὺς ὄχθους σάν θωρᾶ,  
Ποῦ με καρδιά ὀλότερη  
Μὲ σκέψι συγχισμένη,  
Τὰ περασμένα χρόνια μου  
Μὲ λύπη ἀναπολῶ.

Θυμοῦμαι, δὲν σ' ἐγνώριζα,  
Δὲν εἶχαμε φίλια,  
Ποῖα σύμπτωσις μᾶς ἔνωσε  
Ὅ δόλιος ἀγνοῶ  
Τοῦτο θυμοῦμαι μοναχὰ  
Ποῦ ἡ μαύρη μου καρδιά  
Σ' ἄν ἄγγελος σ' ἀγάπησε  
Σ' ἐλάτρευσε ὡς θεό.

Εἶναι κρυφὸ μυστήριον  
Ποῦ ἔταψι εἰς τὴν καρδιά μου  
Ποτὲ δὲν σ' τὸ ἐρανέρωσα  
Τὸ ἔξω μοναχός,  
Μὰ κάθε τὴν ἀγράφηλη  
Ποῦ ἰδῶ σ' ἐβλέματά μου  
Ξαναγενιέται κόρη μου  
Ὅ παλαιὸς καύμος.

Ποτὲ δὲν ἐλησμόνησα  
Τὴν ὑστερινὴν ἡμέρα  
Ποῦ ἔμελλε στὰ μ' ἁτία μου  
Νὰ μὴ σὲ ματαιδῶ  
Τὴν πέτρα ποῦ ἐκαθόσυνα  
Τὸν μυρωμένο ἄερα,  
Τὸ ἄνθος τῆς ἀγράφηλης  
Στὸ στῆθος τὸ λευκό.

Καὶ τὴν ἀνέμη ποῦ ἔπαιζες  
Θυμοῦμαι, κορασιὰ μου,  
Καὶ τὸ κουθάρι ποῦ ἔλαμπε  
Στὸ χέρι τὸ λευκό.  
Θυμοῦμαι πῶς ἐμέτραε  
Ἡ δυστυχὴς καρδιά μου,  
Τσ' ἀνέμης σου τὸ γύρισμα  
Μ' ἔνα κρυφὸ παλμό.

Κι' ὅταν τὸ βράδυ σ' ἔχασα  
Ποῦ ἐγύρισα μὲ πόνο  
Τὴν πέτρα ποῦ ἐκαθόσυνα  
Γιὰ ν' ἀσπασθῶ γλυκά,  
Καὶ με λαχτάρᾳ ἀνέκφραστη  
Στὰ χέρια μου σπώνω,  
Τὰ ἄνθη τῆς ἀγράφηλης  
Ποῦ ἐκείνοντο χλωμά.

Ἐπὶ στήθεός μου τὰ ἔβαλα  
Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη,  
Νῆανι γλυκερὰ ἀνάμνησις  
Ἀγάπης μουσικῆς.  
Νὰ μ' ἐνθυμοῦν αἰώνια  
Τὴν ἄμειντον ὁδὸν  
Ὅπου γιὰ σὲ ἐδοκίμασα  
Στὰ βάρη τῆς ψυχῆς. Δ']

**Ἱστοριογραφικαὶ Ἀναμνήσεις** ὑπὸ Α. Σ. Λιβαθηνοπούλου διδάκτορος τῶν Νομικῶν. Ἐπεταί ἱστορικὴ μελέτη Ἱσπανίας. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Τύποις Βιτάλη καὶ Μανουσάκη. 1888 12 σ. 59+27.

**Vachtzenko Zachartzenko**, τακτικού καθηγητοῦ τῶν μαθηματικῶν τοῦ ἐν Κιέβη Πανεπιστημίου: **Ἱστορία τῆς Ἀναλυτικῆς Γεωμετρίας**, μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ ὑπὸ Μ. Ο. Φουντουκλή διδάκτορος τῶν μαθηματικῶν καὶ βοηθοῦ τῶν ἀνωτέρων μαθηματικῶν ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Βιομηχανῶν Τεχνῶν. Ἐν Ἀθήναις, Τυπογραφεῖον «ὁ Παλαμήδης» 1889. 12 σ. 38. Τιμᾶται δραχμῇ.

**Σωφρονιστικὴ ἐκπαίδευσις ἀγγλίων**, μελέτη Π. Ἀγγελόπουλου Ἀθανάτου δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ «Οἰκονομικῇ Ἐπιθεωρήσει τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1889. Ἐν Ἀθῆναις. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Παρασκευᾶ Λεωνῆ, 1889. 8 σ. 13.

**Ἐμπορικὴ Βιβλιοθήκη** ἔχει σειρά ἐμπορικῶν βιβλίων ὑπὸ Νικολαίου Γ. Ράπτου λογιστοῦ καὶ διδάσκοντος ἐν Πειραιῇ ἐμπορικὰ μαθήματα. Βιβλίον Α'. περὶ **Ἐμπορικῆς Κατασχευογραφίας διὰ τοῦ διπλογραφικοῦ συστήματος**. Ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Νέων Ἰδεῶν. 1889. (Ἐκδίδεται κατὰ τυπογραφικὰ φύλλα πρὸς 30 λπ. ἕκαστον ἀνὰ δεκαπενθήμερον. Ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε τὸ 1 καὶ 2.)

#### Deutsche Rundschau

Περιεχόμενα τοῦ τεύχους τοῦ Μαΐου: Βόρις Λένσκη, μυθιστόρημα ὑπὸ Ossip Schubin. — Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς θεωρίας περὶ ἐπακροῦς δυνάμεως. Ἐπιστολαὶ J. R. Mayer καὶ W. Griesinger. — Ἀνέκδοτα, ἡ τραγωδία τῆς ἀπαισιοδοξίας ὑπὸ Fr. Paulsen. — Ὁ Ψάλλτης τοῦ φρουροῦ τοῦ Ρήνου ὑπὸ W. Lang. — Ἡ ἰδιοκτησία καὶ τὸ δίκαιον παρὰ τοῖς Ἀφρικανοῖς ὑπὸ Pechuel-Loesche. — Βερολίνα θέατρα ὑπὸ K. Frenzel κτλ.

#### ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Πέμπτη, 27 Ἀπριλίου

Μετὰ πολλῆς λαμπρότητος ἐτελέσθησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν Σύρῳ τ' ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Μιαούλη, ποιηθέντος ὑπὸ τοῦ καλλιτέχου κ. Γ. Μπονάου. Ὁ Βασιλεὺς, ἀποκαλύπτων τὸν ἀνδριάντα εἶπε τοὺς ἐπομένους λόγους:

«Τερὸν παντὸς ἔθνους καθήκον εἶναι νὰ ἐνθυμῆται τοὺς ἐνδόξους αὐτοῦ ἄνδρας. Ἡ μνήμη αὐτῶν κρατύνει τὴν φιλοπατρίαν, ἐμπνέει μεγαλοφροσύνην καὶ ἐξεγείρει τὴν χαρὰν, ὅτι ἀνήκει τις εἰς ἔθνος, τὸ ὁποῖον παρήγαγε τοιοῦτους ἄνδρας. Ἡ ἀνάμνησις ἀνδρῶν, οἵτινες ἐκίνησαν τοὺς εὐγενεστάτους παλμούς τῆς καρδίας τοῦ ἔθνους, ἀναπολεῖ εἰς τὴν διάνοιαν τῶν ἀπογόνων τὴν ἡρώϊκην αὐτῶν ἀνδρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν φόρον εὐγνωμοσύνης, θαυμασμοῦ. Διὰ ταῦτα ἡ σήμερον ἡμέρα, καθ' ἣν ἀποκαλύπτεται ὁ ἀνδριάνς τοῦ ναυάρχου Μιαούλη, εἶνε ἡμέρα γενικῆς πάντων ἐορτῆς πολὺ δὲ μάλλον τῆς νήσου Σύρου, ἥτις ἀξιοῦται τῆς τιμῆς νὰ κατέχῃ τὸ μνημεῖον τοῦ πρώτου καὶ ὑπάτου Ναυάρχου τῆς Ἑλλάδος. Εἶθε ἡ μνήμη αὐτοῦ νὰ διατηρῆται ζωηρὰ εἰς ὧν τὰς καρδίας καὶ νὰ συντελέσῃ ὥστε τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος ἐντελῶς νὰ κατανοήσῃ καὶ νὰ μὴ παύῃ ἐνθυμούμενον τὰς μεγάλας καὶ πολυτίμους ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας οἱ ναυμάχοι ἐκείνοι ἤρωες μετὰ μεγίστης προθυμίας καὶ αὐταπαρνήσεως προσήνεγκον εἰς τὴν πατρίδα ἄνευ ἴχνους ἐπαρσεως ἐπὶ τοιοῦτοις ἔργοις: τοιαῦτα μεγαλουργοῦντες θεωροῦν ἐκείνοι, ὅτι ἐπετέλουν οὐδὲν πλέον ἢ τὸ καθήκον. Καθῆκον ἱερὸν νοί, ὅτι ἐπετέλουν οὐδὲν πλέον ἢ τὸ καθήκον. Καθῆκον ἱερὸν πρὸς τὴν φιλάτην πατρίδα, τῆς ὁποίας τὴν παλιγγενεσίαν πάντες εἶχον ἀπορασίση. Ἐὰν δὲ τότε ὁ ἐξοπλισμὸς τῶν πλοίων ἦτο δύσκολος, τὴν σήμερον εἶνε ἔτι δυσκολώτερος, ὅτε τὰ πάντα τοσοῦτον τεραστίως προώδευσαν, ὁ δὲ τόπος καὶ ὁ λαὸς εἰς τοσαύτας θυσίας ὑπόκειται, καὶ ὅμως ὁ ἔρωξ

πρὸς τὴν πατρίδα, τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῆς ὅπως καὶ τότε παραμένει καὶ νῦν καὶ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα εἰς ὧν τὰς καρδίας: τὸ παράδειγμα τῶν ἔργων τῶν πατέρων κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν θὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς τὸ ἐλληνικὸν Κράτος τὸ σθένος, ὅπως περιφρουρήσῃ τὴν ἱερὰν τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1821 κληροδοσίαν. Ὅθεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς διαδεχομένους τὸν ἐνδοξὸν τοῦτον Ἀνδρα ναυτικοῦς, λέγω: Σπουδάζετε, ἐργάζεσθε, ἐκτελεῖτε τὸ καθήκον σας ἐν παντὶ καιρῷ: εὐχερῇ τὰ πάντα, ὅταν σκοπὸς εἶνε ἡ εὐημερία τῆς πατρίδος καὶ ἡ πρόδοσις τῆς Πατρίδος.»

— Ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδῃ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας κόμης Μοντολὼν, ἐδέχθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὰς συγχαρητήριους εὐχὰς τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Τρικούπη, τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, τοῦ δημάρχου καὶ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Ἀθηναίων, τῶν φοιτητῶν, τῆς γαλλικῆς παροικίας, διαφόρων συντεχνιῶν καὶ πολλῶν πολιτῶν, οἵτινες καὶ ἐν σώματι μετὰ μουσικῆς καὶ σημάτων μετέβησαν εἰς τὴν πρεσβείαν.

— Ἐν τῇ Ἐφημερίδῃ τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθη ὁ νόμος ΑΨΕ, περὶ ἐγκρίσεως συμβάσεως, ἀφώρως τὴν κατασκευὴν, σύστασιν καὶ χρήσιν προεκτάσεως τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου ἐντὸς τῆς πόλεως Ἀθηνῶν. — Ὁμοίως καὶ ὁ νόμος ΑΨΕΑ, περὶ κατασκευῆς καὶ ἐκμεταλλεύσεως σιδηροδρομικῶν γραμμῶν πλάτους ἐνὸς μέτρου. 1) Πύργου καὶ Πύλου μετὰ διακλαδώσεως πρὸς τὸν Μεσιγαλᾶ. 2) Πύργου, Ὀλυμπίας, Καρυταίνης, Μεγαλοπόλεως, Λεονταρίου, Σπάρτης καὶ Γυθείου καὶ 3) Μεσολογγίου, Ἀντιρρίου.

## ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΤΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ

ΤΗ: ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΙ

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΟΥ

Ἐξεδόθη τὸν 8ον φυλλάδιον, περιέχον διπλοῦν χρωματιστὸν πίνακα «Τὰ αἰμοσφόρα ἄγγεῖα τοῦ ἀνθρώπου» καὶ ἄρθρα ἀπὸ τοῦ Ἀθῶρ μέχρι τοῦ Αἰγίς, ἐν οἷς καὶ ἐκτενὴ καὶ ἀκριβεστάτα ἄρθρα περὶ Ἀθῶν, Αἰγαίου πελάγους, Αἰγίου κλπ.

Τιμὴ συνδρομῆς προπληρωτέας μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ 10 φυλλαδίου Δραχμαὶ . . . . . 80.=

Τιμὴ ἑκάστου φυλλαδίου λεπτὰ . . . . . —.90.

Τὸ ὅλον ἔργον θ' ἀποτελεσθῇ ἐξ 150—200 φυλλαδίων.

Ἐξεδόθη νέος κατάλογος τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας». Ἀντίτυπον αὐτοῦ πέμπεται δωρεὰν εἰς πάντα ζητοῦντα.

## ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

κ. Π. Α. Κωνσταντινούπολιν. Αἱ ὀνομασίαι εἶναι ἰταλικαὶ: κοῦπα (cuppi)=ποτήριον, ὡς καὶ ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ: σπαθὶ ἰταλ. spadi, ντινέρι (denari)= νομίσματα καὶ μαστοῖνοι (bastoni)= ῥάβδοις ἡ μάλλον ῥόπαλον. Ἐληφθῆσαν δ' αἱ παλαιαὶ αὗται ἰταλικά ὀνομασίαι ἐκ τῶν παλαιότερων ἰσπανικῶν τῶν πρώτων παγινοχάρτων (copas, aspadas, oros, bastos), ἅτινα ἐτηροῦντο εἰς τέσσαρα εἴδη, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὰς τέσσαρας τάξεις τῆς κοινωνίας: τὸν κλῆρον, οὐ συμβόλον τὸ ποτήριον, τοὺς εὐγενεῖς, ἔχοντας σύμβολον τὴν σπάθην, τοὺς οἰκοκυραίους τὰ νομίσματα καὶ τοὺς γεωργούς, οὓς συμβολικῶς παρίστανον διὰ τοῦ ῥοπαλοῦ. Αἱ δὲ τρεῖς φ. γ. ο. ὁ ρ. αἱ ἔλαθον ἐπίσης ἐκ τῆς ἰσπανικῆς τὸ δ. νομα: ὁ ῥήγας (ισπαν. Rey, ἰταλιστὶ Rè), εἶνε ὁ βασιλεὺς, ὁ καθάλλος (ισπαν. caballo, ἰταλιστὶ cavallo), ὁ ἱππότης, ὁ φάντης (ισπανιστὶ solda, ἰταλιστὶ fante) ὁ ἱπποκόμος. Ὁ Καθάλλος μετωνομάσθη Ντάμα ὑπὸ τῶν Γάλλων, καὶ ἡ με-